

J. E. Bogomil:

Dobrétou Tomaž.

Tako so si pravili na tihem o Dobrétovem Tomažu, da mu je malo manjka. Pa ni bilo res. Malo otročji je bil pač še za svoja leta; pa to je bila le slabost. Otroke je imel rad. A to mu je še prav hodilo.

Dobréto Tomaž je šel služiti. Pri Nagodetu so ga vzeli v hlev. Delal je vse, kar mu je kdo ukazal. Pravzaprav je bil pa pastir. Če mu je kdo rekel, da je hlapček, je bil Tomaž hud. Tako neumen Tomaž ni bil.

Otroci so bili zmiraj pri njem. Tomaž jim je narejal igrače, kakor so bili pač letni časi. Spomladi piščalke, koritca in mlinčke ob vodi. Poleti pa iz pripotčevih bilk lične košarice. Otroci so vanje nabirali češnje in jagode. Jeseni jim je pa iz repe izrezaval konjičke in voličke, delal vozičke z enim samim ali dvema kolescema: koroška kolca jim je rekel. Pozimi je pa strigel iz zavrženega papirja vsake baže živali, od konja do prašiča; tudi posodice s cvetjem, celó punčko in dečaka je izstrigel.

Otroci so imeli Tomaža kajpada radi. Najrajši pa še takrat, če se je vpregel v tisti hišni voziček z enim samim kolesom, ki se gnoj v njem vozi. Takrat je vse vpilo, vriskalo, pelo in kričalo na dvorišču: »V semenj se peljamo! V semenj se peljamo!«

Kako je tekel voziček po gladki cesti! V prahu se je prav lepo zarisal čeden kolovoz. In ko je bil »semenj« v kraju, so vselej drli nazaj na cesto gle-

»V semenj se peljamo!«

dat, kako se pozna »cesta« za domačim vozičkom. Čim bolj kriv je bil kolovoz, tem bolj je bil imeniten »semenj«.

Domov je privozil Tomaž vselej v polnem diru. Vse se mu je moralo umakniti.

»Drrruum!« je zaropotalo po dvorišču. Kure so zajavkale, koklja se je naščeperila in se zakadila v Tomaža. Otroci so vpili, peli, vriskali in kričali na vsa grla. Vežina vrata so se tudi včasih odprla. Mati — gospodinja — je pogledala, kaj je, in se je otrokom nasmehnila. Gospodinja se je pa Tomaž tudi prikupil. Zato pa lahko služi pri Nagodetu.

Al. T.

U šolo!

Raznesla se je vest, da gre Drejškov Jožek v mestno šolo. Vsi so tedaj govorili le o Jožku in o Drejškovih. Nekateri so dvomili, bo li mogel Jožek napredovati v mestnih šolah. Drugi pa, ki so imeli Jožka radi, so mu želeli obilo sreče.

Preteklo nedeljo namreč je prišel k Drejškovim sam gospod učitelj in je pregovoril Drejškovega očeta, da dá Jožka v šolo.

Drejškovi so bili precej bogati; ni torej jim delalo preglavice, kako bodo plačevali Jožkovo stanovanje. Vrh tega je bil Jožek tudi nadarjen in priden dečko. V domači šoli je bil vedno prvi, a kljub temu je bil vedno ponižen. Vsakemu se je prikupil tako, da so ga imeli skoraj vsi otroci radi. Imel je pa Jožek tudi veliko veselje do učenja. Kadar je le